

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 458/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. P., P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou V. & P., s. r. o., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 8 C 223/2009 zo 4. februára 2010 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 46/2010 z 13. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť Ing. Š. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou V. & P., s. r. o., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 223/2009 z 11. januára 2010 (správne má byť zo dňa 4. februára 2010, pozn.; ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 46/2010 z 13. októbra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že: „Dňa 26. 10. 2009, sťažovateľ podal na Okresný súd v Prešove návrh na obnovu konania 13C/17/2000 vedeného na Okresnom súde v Prešove. Dôvodom tohto návrhu boli tieto skutočnosti:

PRVÝ dôvod obnovy konania...

Po doručení rozs. 13 Co 56/2008 KS Prešov zo dňa 21. 5. 2008, sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne preštudoval spis 13 C 17/00 OS Prešov a zistil, že v súdnom spise je založená fotokópia zmluvy o nájme nebytových priestorov podpísaná žalobkyňami...

Tento dôkaz ani prvostupňový ani druhostupňový súd vôbec nevykonal, vôbec neoboznámil s ich obsahom účastníkov a súdy oboch stupňov sa ničím s týmto citovaným uznaním nevyporiadali...

DRUHÝ dôvod obnovy konania:

Sťažovateľ po vynesení obnovou napadnutých rozsudkov sa rozhodol opätovne vykonať kontrolu svojho archívu zamestnancov, a z tohto archívu zistil tieto rozhodujúce skutočnosti... Tento dôkaz vyvracia klamstvá žalobkyň v 1. a 2. rade... Z obsahu tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa v 2. rade, pod hrozbou fyzického násillia voči sťažovateľovi, sťažovateľa donútila vypratať nebytové priestory v rodinnom dome...“.

Sťažovateľ poukazuje na ďalšie skutočnosti, ktoré mali byť týmto dôkazom nachádzajúcim sa v jeho archíve preukázané.

Tretím dôvodom obnovy konania je podľa sťažovateľa to, že „... 5. 10. 2009, v archíve svojej firmy pri pracovnoprávnej dokumentácii bývalej zamestnankyne M. K., našiel ďalší veľmi významný písomný dokument...“. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza okolnosti, ktoré mali byť týmto dôkazom preukázané.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva: «Nakoľko prvostupňový súd zamietol návrh na povolenie obnovy sťažovateľa, tento voči tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil takto, cit.: „Odmietnutie správne aplikovať hmotnoprávne ustanovenia S 558 a S 451 OZ

Žalovaný nemôže súhlasiť s citovanými dôvodmi na zamietnutie jeho návrhu na obnovu konania. Prvostupňový súd sa vôbec nevyporiadal s tým, že v súdnom spise 13 C 17/2000 OS Prešov, na čl. 3.1, je založený návrh nájomnej zmluvy podpísaní žalobkyniami, ktoré v čl. 6.9 uznávajú investície žalovaného do prenajatej nehnuteľnosti do výšky 350.000,- Sk. Pritom súd v konaní 13 C 17/2000, vôbec účastníkov pri záverečnom dokazovaní neoboznámil s týmto dôkazom, čím žalovanému procesné odňal možnosť riadne konať pred súdom, odňal mu možnosť sa vyjadriť k tomuto dôkazu. Takéto pochybenie súdu, jednoznačne napĺňa dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1, písm., a), b), O. s. p.. V konaní 13 C 17/2000 bolo nepochybne preukázané, že návrh nájomnej zmluvy na čl. 3.1. vypracovali a podpísali žalobkyne v 1. a 2. rade, a v tomto písomnom podaní jednoznačne uznali svoj záväzok zaplatiť žalovanému investície vo výške min. 350.000,- Sk. Aj keď tento listinný dôkaz založený v súdnom spise nieje podpísaný žalovaným, ale vo svojom čl. 6.9. nájomnej zmluvy je právnym úkonom vo forme uznania záväzku žalobkyniami v 1. a 2. rade, zaplatiť žalovanému jeho pohľadávku vo výške 350.000,- Sk. Takáto forma, ako jednostranné uznanie dlhu zo strany dlžníka, napĺňa všetky relevantné účinky podľa § 558 OZ. Podľa tohto ustanovenia, cit.: „Ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.“ Tento s týmto dôkazom súd v konaní 13 C 17/2000, nielenže neoboznámil účastníkov pred ukončením dokazovania, ale nijako hmotnoprávne ho neposúdil najmä vo vzťahu k § 558 OZ.

Obdobne ani súd v tomto konaní sa s týmto dôkazom perfektne nevyporiadal, nesprávne ho právne vyhodnotil. Podľa ust. § 558 OZ, na účinné uznanie záväzku postačuje jednostranný písomný právny úkon dlžníka, ktorým v tomto prípade sú žalobkyne v 1. a 2. rade. V konečnom dôsledku porušil hmotnoprávne ustanovenie § 558 OZ v neprospech žalovaného, a naopak touto procesnou i hmotnoprávnou absenciou, zvýhodnil žalobkyne

tak, že tieto získali na úkor žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške najmenej 350.000,- Sk, keď príslušné písomné dôkazy založené v súdnom spise 13 C 17/2000 potvrdzujú, že žalovaný mal nárok voči žalobkyniam v čiastke až 532.525,55 Sk (17.676,60 €). Takouto ignoranciou zo strany súdov, došlo i k hrubému porušeniu ďalšieho hmotnoprávneho ustanovenia § 451 a nasl. OZ.

Podľa žalovaného v každom prípade, je tu naplnený dôvod na povolenie obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1, psím. a) a b) O. s. p., a to najmä z tohto dôvodu, že dôkazy vykonané v pôvodnom konaní, mali byť v tomto konaní vyhodnotené inak, najmä vo vzťahu k ust. § 558 OZ. Tomu zodpovedá i aktuálna súdna prax, napr. podľa rozs. 4 Obo 22/1996 NS SR. Podľa tohto rozhodnutia, cit.: „Súd pri novom prejednaní veci, po povolení obnovy konania, môže dôkazy vykonané v pôvodnom konaní vyhodnotiť inak, ako boli hodnotené v pôvodnom rozhodnutí len vtedy, ak pri novom prejednaní veci vyšli najavo také skutočnosti, ktoré môžu zmeniť skutkový záver, ktorý bol podkladom pre právne posúdenie veci v pôvodnom konaní.“...

Podľa žalovaného, súd v tomto konaní ani nemal dôvod sa zaoberať otázkou, z akého dôvodu zo strany žalovaného boli predložené nové dôkazy. Súd v tomto konaní mal právo zaoberať len tým, či tieto nové dôkazy boli predložené súdu v zákonnej lehote podľa § 230 ods. 1, 2 O. s. p.. Ako bolo v tomto konaní preukázané, žalovaný tieto nové dôkazy predložil v zákonnej lehote. Žalovaný žiadal súd, aby ako dôkaz pripojil súdny spis 16 C 303/1997 OS Prešov, aby účastníci boli oboznámený z jeho obsahom.

Žalovaný namieta nesprávnosť procesného postupu súdu i v tom zmysle, že bez akéhokoľvek kvalifikovaného odôvodnenia odmietol doplniť dokazovanie o dôkazy navrhované žalovaným. Žalovaný tvrdí, že súd v tomto konaní sa nevyporiadal vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo i z druhým a tretím dôvodom obnovy konania. Odôvodnenie súdu nie je komplexné a presvedčivé tak, žeby mohli byť splnené všetky náležitosti rozhodnutia i podľa ust. § 232 a nasl. O. s. p.. Dokonca súd v tomto konaní, ani nevypočul druhú žalobkyňu z dôvodu jej neprítomnosti na pojednávaní dňa 4. 2. 2010, tak ako prvú žalobkyňu ani druhú nevypočul najmä vo vzťahu k ich písomnému uznaniu dlhu vo výške najmenej 350.000,- Sk. Pritom z doterajšieho dokazovania vyplýva, žalobkyne v pôvodnom konaní 13 C 17/2000, klamlivo uvádzali, že horecitovaný návrh nájomnej zmluvy predkladal žalovaný, avšak v tomto konaní i žalobkyňa v 1. rade potvrdila, že tento

návrh osobne vypracovali a zaslali žalovanému, vrátane uznania záväzku zaplatiť 350.000,- Sk.

Porušenie ústavných práv žalovaného

Žalovaný tvrdí, že pokiaľ súd v pôvodnom ani v tomto konaní dôsledne nevykonal doteraz existujúce dôkazy, vrátane nových dôkazov, tak v konečnom dôsledku došlo k porušeniu i jeho ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalovaný tvrdí, že súd v pôvodnom konaní, ani v tomto konaní nepostupoval dôsledne v súlade so zákonom. Tomu zodpovedá i nálezh Ústavného súdu I. ÚS 26/94, podľa ktorého, cit.: „Obsah práva na súdmi ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.“»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezhom:

“1. Právoplatným uznesením 8C/223/2009 zo dňa 11. 1. 2010 (správne má byť zo dňa 4. februára 2010, pozn.) Okresného súdu v Prešove v znení uznesenia 15Co/46/2010 zo dňa 13. 10. 2010 Krajského súdu v Prešove, bolo porušené základne právo Ing. Š. P... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenia 8C/223/2009 zo dňa 11. 1. 2010 (správne má byť zo dňa 4. februára 2010, pozn.) Okresného súdu v Prešove v znení uznesenia 15Co/46/2010 zo dňa 13. 10. 2010 Krajského súdu v Prešove, sa zrušujú a vracia sa vec Okresnému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Priznáva trovy konania právneho zastúpenia vo výške 300,57 €, ktoré je súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že

v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o čom vedel, odvolanie podal a krajský súd o ňom uznesením rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ sťažnosťou napadol aj uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 17/2000.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú

sťažnosť, ktorá je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 20/97).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda, úloha ústavného súdu na predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia základného práva na súdnu ochranu, ústavný súd uviedol v rámci svojej rozhodovacej činnosti, že podstata tohto práva spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní vo veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Napokon zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 26. októbra 2009 domáhal obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 17/2000, pričom svoj návrh odôvodnil tým, že po opätovnom preštudovaní spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 17/2000 zistil, že sa v ňom nachádza návrh na uzavretie zmluvy, pričom tento dôkaz nebol v pôvodnom konaní vykonaný, a tiež tým, že vykonal kontrolu svojho archívu, kde zistil, že sa v ňom nachádzajú dokumenty, ktoré môžu byť v konaní použité ako dôkaz.

Uznesením okresného súdu bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý, pričom okresný súd svoje uznesenie odôvodnil okrem iného takto: *«Súd po dokazovaní vykonanom výsluchom navrhovateľa a odporkyne v 2. rade aj po oboznámení listinných dôkazov dospel k záveru, že návrh nebol podaný dôvodne. Predovšetkým z toho dôvodu, že v pôvodnom konaní sp. zn. 13C/17/2000 bol navrhovateľ náležite poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a to pred vyhlásením rozsudku prvostupňového súdu na pojednávaní dňa 28. 6. 2006 a následne mal možnosť podávať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, nakoľko prvostupňový súd následne rozhodol dňa 17. 9. 2008. Dovtedy navrhovateľovi nič nebránilo, aby si prezrel celý svoj archív tak, ako to urobil až teraz pri poslednom presťahovaní, nakoľko konanie trvalo 8 rokov. Navrhovateľ uviedol, že o dôvode obnovy konania sa dozvedel až 5. 10. 2009, keď si dôkaz zaobstaral zo svojho archívu a v uvedený deň si kópiu z neho dal overiť u notára, resp. po opätovnom preštudovaní spisu sp. zn. 13C/17/2000 po doručení mu rozsudku Krajského súdu v Prešove 13Co56/08 zo dňa 21. 5. 2009, ktorý právnemu zástupcovi navrhovateľa bol doručený dňa 28. 8. 2009. Z uvedených dôvodov mal za to, že návrh na podanie obnovy konania podal v zákonom stanovenej lehote. Navyše z navrhovateľom predložených listinných dôkazov - zmluvy o nájme nebytových priestorov, vyplývajú pochybnosti ohľadne dátumu, kedy mala byť táto uzavretá. Súd má za to, že teraz predložené listinné dôkazy navrhovateľ mal a – mohol predložiť v konaní 13C17/2000. Skutočnosť, že navrhovateľ uvedené listiny si zaobstaral zo svojho archívu až v októbri 2009, resp. si opätovne preštudoval spis až po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove svedčí o tom, že navrhovateľ nemá dôsledný poriadok vo svojich veciach, čo ale nemôže ísť na škodu druhej strany a teda nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Navyše navrhovateľom predložená overená fotokópia zmluvy o nájme nebytových*

priestorov, ktorú „si zaobstaral“ až v októbri 2009, mala byť medzi účastníkmi uzavretá dňa 29. 7. 1997. V konaní 13C/17/2000 sa vychádzalo zo skutočnosti, že v prípade tejto „zmluvy“ ide len o návrh zmluvy o nájme nebytových priestorov, nie je ani datovaná, je podpísaná len žalovaným s tým, že žalovaný tento návrh prevzal 11. 9. 1997, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Fotokópia tohto návrhu sa nachádza na čl. 21 spisu 13C/17/2000. Následne na čl. 26 je zažurnalizovaná fotokópia zrušenie návrhu zmluvy podpísaná žalobkyňami, ktorú žalovaný prevzal dňa 27. 10. 1997. Je nelogické, aby návrh zmluvy navrhovateľ prevzal 11. 9. 1997, pričom následne dňa 27. 10. 1997 prevzal podanie odporkyň ohľadne zrušenia návrhu tejto zmluvy a aby táto „zmluva“ bola uzavretá predtým, ešte dňa 29. 7. 1997. Ani ďalšie navrhovateľom uvádzané dôvody podania obnovy konania 13C/17/2000 neobstoja, nakoľko nešlo o „zmluvu o nájme nebytových priestorov“, ktorá nemala byť prvo a druhostupňovým súdom oboznámená, ale išlo len o návrh zmluvy (čl. 21 v spise 13C/17/2000), ktorý bol navyše dňa 22. 10. 1997 zrušený – čl. 26 v spise 13C/17/2000. Taktiež sa nemožno stotožniť s argumentáciou navrhovateľa ohľadne ním uvádzaného druhého dôvodu obnovy konania o tom, že akceptáciou obsahu okamžitého zrušenia pracovného pomeru odporkyňou v 2. rade, čím by mala verifikovať a potvrdiť skutočnosti, že navrhovateľ bol z prenajatých priestorov násilne a nedobrovoľne vypratáný. Odporkyni v 2. rade bola navrhovateľom daná výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 21. 10. 1997 z dôvodu nadbytočnosti podľa § 46 ods. 1 písm. c) zákonníka práce a proti následne jej doručenému okamžitému skončeniu pracovného pomeru zo dňa 6. 11. 1997 podala námietky písomným podaním z 10. 11. 1997, a hoci následne žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nepodala, nemožno súhlasiť s argumentáciou navrhovateľa, že toto okamžité skončenie pracovného pomeru „akceptovala“ a z toho dôvodu navyše „verifikovala a potvrdila“ tarr uvádzané skutočnosti. Z uvedených dôvodov bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý.»

O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu podanom sťažovateľom rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením krajský súd, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia tohto uznesenia uvádza: „Súd prvého stupňa správne zistil procesné podmienky povolenia obnovy konania v zmysle ust. § 228 a nasl. O. s. p. Je potrebné zdôrazniť, že základnou podmienkou prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a), b) O. s. p. je existencia

dôkazov, ktoré nemohli byť použité v pôvodnom konaní, alebo ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. Zo samotného tvrdenia navrhovateľa však vyplýva, že dôkazy boli v jeho dispozičnej sfére a len samotná skutočnosť, že ich skôr nenašli nemôže byť rozhodujúca pre povolenie obnovy konania. Navrhovateľ nepreukázal, že dôkazy nemohol použiť bez svojej viny, resp. že sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. Správne preto rozhodol súd prvého stupňa ak návrh na obnovu konania zamietol. Namietané nesprávne hodnotenie dôkazov v pôvodnom konaní nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 O. s. p.

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p.“

Ústavný súd po oboznámení s obsahom namietaného uznesenia krajského súdu, odvolaním proti uzneseniu okresného súdu, ako aj súvisiaceho spisového materiálu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom ústavný súd nezistil porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd v namietanom uznesení zaujal svoj názor k sťažovateľom nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil a aké právne úvahy ho viedli k vyslovenému právnomu názoru.

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Nad rámec odôvodnenia uznesenia krajského súdu ústavný súd uvádza, že sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že súd sa v konaní o povolení obnovy konania nemá zaoberať otázkou, z akého dôvodu boli zo strany účastníka konania, ktorý podal návrh na obnovu konania, predložené nové dôkazy, ale má sa zaoberať len tým, či tieto nové dôkazy boli predložené v zákonom ustanovenej lehote. Toto tvrdenie sťažovateľa je v priamom rozpore s ustanovením § 228 ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorými sťažovateľ svoj návrh na obnovu konania odôvodnil.

Podľa § 228 ods. 1 OSP právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Ako jasne vyplýva z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) OSP, dôvodom obnovy nie je iba samotná existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré môžu pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku vyžaduje, aby bola kumulatívne splnená aj druhá podmienka, a tou je, že tieto skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohol účastník v pôvodnom konaní použiť bez svojej viny.

Zároveň z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. b) OSP vyplýva, že dôvodom obnovy konania je taká situácia, keď účastník konania v pôvodnom konaní riadne označil dôkazy na podporu svojich tvrdení, avšak tieto nebolo možné z objektívneho dôvodu vykonať.

Z návrhu na obnovu konania, ktorý sťažovateľ ústavnému súdu predložil, je zrejmé, že sťažovateľ dôkazy, o ktoré opiera svoj návrh na obnovu konania, mal k dispozícii, pretože sa nachádzali v jeho archíve. Podľa názoru ústavného súdu tak nejde o žiadny z dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) OSP.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že v spise okresného súdu sp. zn. 13 C 17/2000 sa nachádza návrh na uzavretie nájomnej zmluvy, s ktorým okresný súd účastníkov konania neoboznámil, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, ústavný súd uvádza, že odňatie možnosti konať pred súdom nie je dôvodom obnovy konania, ale dôvodom na podanie dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkom konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04). V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že samotná skutočnosť, že súd v pôvodnom konaní mal k dispozícii dôkaz, avšak týmto sa nezaoberal, keďže ho nepokladal za relevantný, nie je dôvodom na obnovu konania.

Po preštudovaní odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ústavný súd zistil, že dôvody, pre ktoré podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, sú zhodné s dôvodmi, ktorými odôvodnil podanie sťažnosti.

Ústavný súd opätovne poukazuje na už uvedený princíp subsidiarity a konštatuje, že o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu rozhodoval krajský súd svojím uznesením. Ústavný súd nie je ďalšou „odvolacou inštanciou“, a preto nie je jeho úlohou opätovne rozhodovať o podanom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavný súd oprávnený posudzovať len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnuté uznesenie so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení zo strany krajského súdu, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Ústavný súd sa napokon odvoláva na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, v zmysle ktorého je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, a toho, či sú splnené iné zákonom ustanovené náležitosti, zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex (napr. I. ÚS 94/05).

Sťažovateľ bol žalovaným v spore, ktorého sa týkal jeho návrh na obnovu konania, všeobecné súdy v jeho veci na základe jeho návrhov konali a rozhodli, svoje rozhodnutia náležite odôvodnili na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Preto nemôže nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov spôsobom, akým to požaduje sťažovateľ, a tak preberať na seba ústavnú zodpovednosť všeobecných súdov za ochranu zákonnosti podľa § 1 OSP, ak sa táto ochrana poskytla bez porušenia ústavnoprocených princípov ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, ktorých ustálený výklad vyplýva zo stabilnej judikatúry ústavného súdu.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010